

Ο ΒΑΘΥΣ ΚΗΠΟΣ

Καί μοῦπε τ' ἄλογο «κατεβαίνουμε; εἶναι
ἓνας κῆπος βαθύς
μέ πικρά φιλόξενα δέντρα» καί μέσα
στό μαῦρο νυσταγμένο φῶς
τά δέντρα χαιρετήσαν καί
«εἴσαστε ἀπό χρόνια ἐδῶ;» τά ρώτησα κι αὐτά
«εἴμαστε ἀπό τότε πού ὁ ἄγγελος
γλίστρισε καί χυθήκαμε ἀπ' τό τάσι του»
καί τά δέντρα στέναξαν κι ἀπ' τό μαῦρο
νερό
πετάχτηκ' ἓνα στρουμπουλό
φεγγαρόπουλο
πούχε χορτάσει μάγια κ' ὕπνο καί
τήν παρουσία του ἀντηχώντας
μιὰ στέρνα μπρός μου ἄδεια καί στεγνή φωνάζει
«κάρφωσε το
νά πιοῦνε οἱ μικρές μου παπαροῦνες πρι-
όνισέ τό
νά φᾶνε τά μαρμάρινα ἄλογά μου» καί
ἓνα πυρό πουλί χυμώντας -σάφτ- τρυπᾶ
τό φεγγαρόπουλο (τά δέντρα
ἀνατρίχιασαν σάμπως ἓνα
κοντάρι νά τά κάρφωσε στή ρίζα τους) κι ἐγώ
μόλις πού πρόλαθα νά ἰδῶ τή
γαλάζια πολιτεία τῶν φεγγαριῶν καί
θυμήθηκα
τή σπηλιά στό βουνό ὅταν ἔρχονταν
ν' ἀράξει τό καράθι τῶν
φεγγαριανῶν-
διαμάντι, ἀσήμι- καί πού οἱ ναῦτες του
γελοῦσαν στανικά γιά νά φωτίσουν
τή γέφυρα· κι ἄξαφνα
σῶπασ' ὁ ψίθυρος τῶν δέντρων, ἓνας ἄγγελος
ἔφτασε
κι ἔβγαλε τό πυρό πουλί ἀπ' τό στήθος του
καί τό φύτεψε κ' εἶπε «ἐδῶ
νά μείνεις
νά μαραινεσαι καί ν' ἀνθίζεις ὥσπου νά
λησμονήσεις.